

Falkens döttrar

Elvira Birgitta Holm

HISTORISKA MEDIA

Historiska Media
Box 1206, 221 05 Lund
info@historiskamedia.se
www.historiskamedia.se

Falkens döttrar är åttonde delen i serien *Slakten*

Läs mer på www.historiskamedia.se/slakten

© Historiska Media och Elvira Birgitta Holm 2016

The original Concept is developed by the Danish House of History 2005

Omslag: Miroslav Sokcic

Omslagsbild: Robin MacMillan/Trevillion Images; Fotolia

Kartor på pärmarnas insidor: Lönegård & Co

Släktvapen: Lönegård & Co efter förlaga av Magnus Bergsten

Sättning: Åsa Björck

Tryck: ScandBook AB, Falun 2016

Tryckning: 1 2 3 4 5 6 7 8 9

ISBN: 978-91-7545-400-9

FÖRSTA DELEN

Flykten

1296–1300

KAPITEL 1

Hålebo och Långanäs 1296

Den blommande linden sjunger.

Humlor och bin svärmar runt henne i jakten på nektar, solen är varm, vinden ljum.

Men rösten hos mannen på tunet är is.

”Kom ner ur trädet, kvinna!”

Ylva flyttar sig längre ut på grenen, den gungar och knakar.

”Vid djävulens horn, kom ner, eller jag hugger ner trädet!”

Rösten fyller gårdstunet, studsar mot de grå timmerhusen.

Hugga ner vårdträdet? Den väldiga linden som vuxit på Hålebo i flera hundra år, hög som en kyrka och bred som ett hus! Ingen, inte ens mannen där nere kan väl vara så galen?

”Min blivande hustru ska inte ostraffat göra mig till åtlöje! Kliv ner ur trädet!”

Nej, Esbjörn Ödasson, en man med så hårda händer, en man som behandlar mig så som ni behandlade mig nyss, den mannen blir aldrig min make. Om jag så ska sitta i trädet resten av mitt liv!

Hon säger det inte högt, tänker orden bara.

Men hon menar dem.

Esbjörn Ödassons illröda ansikte är vänt upp mot henne där hon sitter i trädets topp, hans blå ögon står ut ur ögonhålorna som ägg, läppskägget fladdrar när han ryter.

Men sin högra hand täcker han skrevet och blygdkapseln.

Hennes knä träffade rätt.

Jag borde ha sparkat ännu hårdare!

Ylva ser sig omkring. Hon kan ingenstans ta vägen.

Linden står mitt på tunet, omgiven av byggnader, men alla är de för långt bort. Inte ens hon kan klara ett språng från toppen av trädet till ett av hustaken.

Trädet är omringat av Esbjörns män, tysta krigare, brynjeklädda.
”Hugg ner trädet!”

Det första yxhugget får linden att skälva.

Sex man går lös på den grova stammen med sina yxor, flisorna far om öronen på dem. Lindens trä är lätt och mjukt, men vårdträdets stam är tjock. Än finns tid att tänka.

Försiktigt flyttar hon sig ut mot trädets sydsida där grenarna är kraftigare och längre.

Gårdsfolket har kommit ut ur uthusen och mangårdsbyggnaden, står tryckta mot väggarna. Ingen av dem vågar hejda männen med yxorna.

Där är Disa! Honungstösen, biskötaren.

Hon står vid stallgaveln, vit i ansiktet, rör sig försiktigt, pekar mot skogen och stigen mot Långanäs. Så är hon försvunnen. Men även om hon springer hela vägen till Långanäs kommer ändå ingen hjälp att hinna fram.

Ylva spänner kroppen, känner kraften, blodet som dunkar.

Trädet svajar, knakar, stammen är redan urholkad nertill som om en bäver gnagt den. Männen lägger ner yxorna, ställer sig alla på samma sida av trädet och tar spjörn, stönar och trycker nävarna mot trädstammen.

Esbjörn står bredbent på trädets andra sida, händerna i sidorna, stirrar upp mot Ylva och ett triumferande grin klyver hans ansikte.

Ylva flyttar sig ännu ett stycke ut på grenen.

Så faller trädet med ett tungt brak.

Och Ylva flyger!

Rakt över Esbjörns förvånade ansikte flyger hon, som en ekorre far hon genom luften, under henne träffar grenar Esbjörn och slår omkull honom, trädkronan landar på smedjans tak med ett krasande dån och Ylva landar på taket bredvid trädet, mjuk som en katt, vig och snabb.

I en enda rörelse far hon genom luften mot nästa träd, som tar emot henne med kraftiga grenar, en bred lönn i kanten av skogen.

Från träd till träd svingar hon sig.

En gång var det en lek, nu gäller det livet.

Bakom sig hör hon människans upprörda röster och Esbjörns rop ”Efter henne!”, hundskall, hästar som skriar, hovslag.

Där är bäcken! Hon släpper taget om den sista grenen och låter sig falla med fötterna före ner i vattnet, vet var hon kan landa utan att slå i stenar, springer nedströms ett långt stycke.

Vattnet är grunt nu mitt i sommaren, hindrar henne inte.

Där är klånggrenen i den krokiga alen. Hon får fatt i den i ett enda språng och svingar sig in i alkärrets virrvarr av grenar och rötter.

I det svarta vattnet under alarnas rötter bor paddor och fallna änglar. Dit ner vill hon inte, klänger sig fram tills hon når fasta marken igen.

Hon springer i långa språng, känner stigarna i den glesa skogen med ek och lönn, lind och ask och hasselsnår.

Hon hör hundskall och hästar, hennes fötter flyger över gräs och krossar bleka örter.

Om hon bara kan nå den stora eken i gläntan utan att de hinner ifatt henne!

Där är den, stor och mörk. I dess krona finns räddningen.

Repet med knutarna hänger där, hon flänger upp i trädets krona och drar upp repet efter sig.

DISA KÄMPAR FÖR att få luft, hugget i sidan drar andan ur henne, hon har håll och benen är tunga, ändå fortsätter hon springa.

Måste hinna! Måste rädda Ylva! Om galningen får fatt i henne ...
Mellan träden skymtar hon äntligen Långanäs.

Gården ligger längst ut på udden i sjön Åländern med låga timmerhus runt ett tun klivet av en gårdsgård och ett bostads-
hus två våningar högt.

Milda jungfru Maria, låt fru Ingrid vara hemma!

Disa vacklar in på tunet, en stalldräng skyndar till, tar henne
om armen och stöttar henne.

”Disa! Vad har hänt?”

”Fru Ingrid! Hon måste komma! Ylva, hon är ... det är ...
hjälp oss!”

Stalldrängen skakar på huvudet.

”Fru Ingrid är i vävstugan. Kom!”

Han för henne över tunet mot en låg timmerbyggnad i går-
dens soligaste hörn. Disa hänger tungt på hans arm, kämpar för
luft med gnyende andetag.

Dörren till vävstugan står öppen för att släppa in sommarlju-
set. Ingrid Matteusdotter reser sig från vävramen när Disa tum-
lar in i rummet.

”Disa, kära barn, hur är det fatt?”

”Det är Ylva! Ni måste komma! Han vill henne illa! Mannen
med örnklon!”

”Vem? Esbjörn Ödasson? Hennes trolovade?”

Ingrid ser häpen på henne.

Disa nickar, försöker dra andan, hugget i sidan skär som svärd.
Ingrid rätar på ryggen.

”Björn. Hämta de huskarlar du kan få fatt i, sadla hästarna. Vi
rider till Hålebo. Disa, du följer med! Vänta här.”

DISA SJUNKER NER på bänken i solen utanför vävstugan.

Hon blundar, kvider tyst, ser det som hände än en gång.

De stod just redo att ge sig ut på sin ridtur, hon och Ylva. Klädda som ynglingar i hosor och korta kjortlar och mjuka stövlar, så som de brukar, barhuvade med håret fritt, kraghuvan nerfälld.

Solen flammade i Ylvas långa röda hår, bandet av fräknar över hennes näsa försvann in i sommarens solbränna. Hennes breda leende fick Disas hjärta att sjunga. Sjutton vårar båda, fria och starka, än är allvaret långt borta, än får de leka.

Och just då tog leken slut.

DE HÖRDE HÄSTARNA på långt håll, hejdade sig.

Många hästar, tunga hovslag.

Vem?

De drog sig hastigt tillbaka in i stallet.

In genom grinden till tunet red sju stridsmän med höjt baner. På baneret lyste en avhuggen örnfot med spretande klor, gyllene mot blå botten.

”Min trolovade Esbjörn Ödasson av Örnfotsätten har anlant”, viskade Ylva.

All färg var försvunnen från hennes ansikte. Hon kramade Disas hand hårt. Sedan steg hon ut på tunet.

Männen satt ännu till häst, djuren rörde sig oroligt, trampade med hovarna, ryckte i tyglarna.

”Jag söker Ylva Matteusdotter. Hämta din matmor, unge man!”

Mannen som talade tog av sig hjälmen. Hans ljusa hår var vått och blankt av svett, ansiktet rött av värmen och ritten. Ett långt ljust läppskägg hängde ner på sidorna av den tunna munnen, den skarpa näsan sköt ut som en örnnäbb.

Åsynen av honom sände en våg av obehag genom Disa.

Hon drog sig tyst längre in i stallet.

”Jag är Ylva Matteusdotter”, sa Ylva lugnt. ”Välkommen till Hålebo, herr Esbjörn.”

”Du är ... ni är ... min blivande hustru, klädd som man! Vad är detta?”

Mannen satt av och var framme vid Ylva i en enda rörelse. Han slet av sig handskarna och grep om hennes handleder med hårda händer.

”Av med de där kläderna!”

”Min herre ... jag ... aj, ni gör mig illa! Släpp!”

”Nå, då får väl jag hjälpa dig av med kläderna!”

Han knuffade Ylva bakåt, in genom stalldörren.

Disa dök längre in i stallet, hukade sig ner i en av spiltorna. Hon hörde männens skratt där ute på tunet, Ylvas ilska protester.

”Släpp mig! Låt bli!”

Just som Disa rätade på sig för att störta fram för att hjälpa Ylva kom ett stönande av smärta från mannen och Ylvas triumferande tjut.

”Rätt åt er!”

Och så springande steg, Ylva var fri.

”En sådan satans katta! Men jag ska visa henne! Vänta bara när jag får fatt i henne!”

Esbjörn linkade ut ur stallet, Disa smög efter.

Hon hejdade sig invid stalldörren. Sedan måste hon le.

Uppflugen i den väldiga linden på gården satt Ylva, högt upp och utom räckhåll.

Nedanför stod hennes trolovade och gormade, runt trädet stod hans män. Disas leende slocknade.

DÄR ÄR FRU Ingrid och fyra män med hästarna.

Disa är kvickt på benen och svingar sig upp i sadeln och de sex ryttarna sätter av i galopp längs stigen genom skogen som går från Långanäs till Hålebo.

TRÄDKOJAN ÄR VÄL dold i ekens krona.

Den är stadigt byggd av grova grenar, golvet plankor är svartstrukna undertill med tjära för att smälta samman med grenverket. Vet man inte att kojan är där ser man den inte, den är en del av trädet.

Hon sänder en tacksam tanke till Folke, Ingrid's man, som visade dem kojan. Där lekte han och hans bror Filip när de var barn på Långanäs.

Nu är kojan hennes.

Ylva kryper ihop, håller om sig själv, vaggar sakta.

Hon hör hundarna skälla och gny, dundret av hästhovar, grenar som knäcks.

Ljuden avlägsnar sig, hörs längre och längre bort.

Så länge hon håller sig stilla kan de inte finna henne. Men hur länge kan hon stanna här? Hon har varken mat eller vatten. Om hon ändå kunde nå Ingrid, ta sig till Långanäs! Men det är säkert det första stället Esbjörn Ödasson letar efter henne på.

VISSTE MATTEUS?

Visste han, mannen som är hennes far, Matteus Jakobsson av Bjälboätten, visste han vad för slags man han trolovat sin dotter med?

Visst, det lät som ett utmärkt parti, en man från ätten Örnfot med en bror ingift i Bjälboätten. En man med många gårdar både i Östergötland och nere i småland, i Västmanland och på Öland, en riddare med kungens öra, en stridsman, en man i sina bästa år.

Bättre parti kunde hon inte få, försäkrade man henne. Och hindret, att de var alltför nära besläktade, det hindret skulle en påvlig dispens snart lyfta undan.

Det korta mötet vid trolovningen.

Hon hade nästan glömt hur han såg ut, mindes vagt en blond kraftig man, med blå ögon som inte såg på henne utan sökte någon bakom henne med blicken.

Hans handslag var så kraftigt att det kändes som om hennes hand skulle krossas.

Och sedan var han borta.

Men allt gick så hastigt till, Matteus och mor Sissela skulle anträda sin pilgrimsfärd till Rom, allt måste ordnas i hast, Ingrid's trolovning med Folke Ulfsson av Ulvätten och Ylvas med denne Esbjörn Ödasson.

Ingrid stod brud inom ett år, men Ylva fick vänta, och inte sörjde hon så värst över det. De var ju så unga, bara tretton vint-rar när föräldrarna reste.

I fyra år har hon haft sin frihet.

Hon följde Ingrid till Långanäs i Östergötlands skogiga trakter i söder och Folke lät henne bo på den underlydande gården Hå-lebo i närheten, med husfolk och hästar och allt hon kunde önska.

En givmild och god man, denne Folke Ulfsson, en man som gett sina trälar fria och behandlar sitt folk väl.

Ingrid är lycklig med honom, även om han allt oftare följer med sin äldre bror Filip i konungens tjänst. Ingrid har redan en son sedan två år, Ulf, med mörkblå ögon och korpsvart hår, en avbild av sin mor.

Så skulle det bli också för henne, trodde Ylva, när påven väl lyft undan äktenskapshindren och hennes trolovade äntligen åter-vände från länderna bortom Österhavet, där han deltog i ännu ett korståg för att näpsa Novgorod och tvinga kareler och ingrer att hålla sig till den rätta tron.

I stället kommer han som en våldsverkare!

Nära var det att hennes brudbädd blev halm och hästskit i en spilta i stallet, med våld och utan vigsel.

Aldrig någonsin ska den mannen komma henne nära igen! Det svär hon vid allt vad heligt är.

Men hur ska hon slippa undan honom?

Vart kan hon fly?

KAPITEL 2

De möts av brandrök.

Ingrid, Disa och fyra män rider in på tunet till Hålebo.

Där kämpar ännu gårdsfolket med att släcka den brinnande smedjan, de langar vatten i träspannar från brunnen och kastar mot lågor och glöd, men åstadkommer mest ånga och rök.

Elden fräser och knastrar, träet är torrt i sommarhettan, lågorna slickar stockarna.

Vårdträdet ligger fällt, löv och lindblommor har svartnat i hetan från branden.

”Var är han?”

Ingrids röst ekar över tunet.

Hålebos bryte Bjarne hälsar Ingrid med en bugning.

”Fru Ingrid, mannen ni söker jagar ännu jungfru Ylva i skogen.”

”Vad hände?”

”De red in på gården, och jungfru Ylva flydde upp i trädet. Då fällde de trädet rakt över smedjan så att glöden for omkring och elden kom lös.”

”Varför flydde hon?”

”Riddaren försökte göra henne illa.”

”Hennes trolovade?”

Bryten nickar.

”Vad gör vi när de kommer tillbaka?” undrar han så.

”Sänd dem till mig på Långanäs, och om de har funnit Ylva, så se för Guds skull till att även hon kommer med.”

Ingrid betraktar det döda trädet, skakar sakta på huvudet.

”Att fälla ett vårdträd ... Vet inte den vettvillingen att lövviskan och vittra bor i trädet, de som skyddar gården? Branden är deras hämnd, och vi kan skatta oss lyckliga att bara smedjan brinner. På andra håll har hela gården brunnit när någon fällt vårdträdet.

Då sjunger det ur stubben, *husvilla är vi, husvilla blir ni!*”

Bjarne skakar på huvudet.

”Ni är full av sagor och sånger som alltid, fru Ingrid.”

”Vittra är ingen saga. Det vet du lika väl som jag, Bjarne.”

Ingrid vänder hästen och ger tecken åt sina män.

”Hjälp dem att släcka branden.”

Till Disa säger hon:

”Stanna här. Håll vakt. Se vad som sker. Varsko Ylva om hon kommer tillbaka hit. Ta henne med till mig om det går. Kom annars ensam i morgon bitti. Jag behöver din hjälp.”

Disa nickar.

Tankfull rider Ingrid tillbaka till Långanäs.

HÖMÅNADENS NATT ÄR kort och ljus.

Ändå hinner Ylva tänka mycket innan solen letar sig upp över trädtopparna igen.

Fågelsången är glesare så här mitt i sommaren, men än hörs rödhakens silvertoner i gryningen och den svarta trasten stämmer in med toner som vatten.

Ljuset stiger, men Ylvas tankar är mörka.

Kanske visste han ändå. Matteus.

Inte far, hon vägrar kalla honom far.

Hon är lik honom med sitt röda hår och sina gröna ögon och hon sägs vara en avbild av sin namne, Matteus döda syster, Ylva Jakobsdotter.

Ändå vill hon slippa vara hans dotter.

Hon grät när de gav sig av på sin färd mot Rom, mor Sissela och Matteus, grät av sorg över att mista mor, grät av glädje över att slippa honom.

Den förlupne prästen som avlade barn med en gift kvinna och trodde att allt kunde sonas med ett leende och en avlagd prästkappa, åh, så hon fröjdades när han togs i upptuktelse av själva

ärkebiskopen Nils Alleson.

Biskopen i Ljunga kauping fick sig en åthutning han också. Alltför lätt hade han låtit sin syndiga underlydande Mattias Jakobsson slippa undan.

Endast påven i Rom kan lösa en präst från hans löfte att tjäna kyrkan. Nog borde en biskop veta så pass? Först därefter är den löste prästen fri att äkta barnens mor.

Mor Sissela valde att följa honom till Rom.

Efter ett år kom ett brev från påven till ärkebiskopen. Där stod att Matteus och Sissela nu är äkta makar och att Ingrid och Ylva därmed inte längre är oäkta utan äkta barn, fria att gifta sig med sina trolovade. Men Sissela och Matteus skulle fortsätta sin pilgrimsfärd till det heliga landet och Jerusalem, för att sona sina synder.

Än har de inte kommit åter.

Ingrid stod strax brud. För Ylva och Esbjörn återstod ännu ett hinder.

Esbjörns äldre bror hade något år tidigare gift in sig i Bjälboätten. Genom det giftermålet kom Ylva och Esbjörn att bli släkt i tredje led, och därmed förhindrade att ingå äktenskap enligt kyrkans lag. Men även det hindret har påven undanröjt.

Visste Matteus?

Är trolovningen med Esbjörn Ödasson i själva verket Matteus hämnd för att Ylva inte kunde förmå sig att älska Matteus och kalla honom far eller låta honom komma nära?

Ingrid kunde förlåta, den väna Ingrid.

Inte Ylva.

Tvillingar är de, födda på samma dag.

Ändå olika som natten och dagen.

Ingrid mörk och eftertänksam, Ylva rödhårig och otålig, Ingrid lugn och klok, Ylva den som störtar huvudstupa in i allting nytt, Ingrid klädd i vackra långa kjortlar och svepande surcoter

och det svarta håret gömt i hustrulin och gyllene nät, Ylva med sitt röda hår flygande fritt och klädd som man i hosor.

I det liknar hon också Matteus syster, den rödhåriga Ylva Jakobsdotter. Hon levde klädd som man. Hon red och stred som en man. Och hon dog som en man i slaget vid Hova.

Ändå var Ylva Jakobsdotter hemligt trolovad med en man i hirden. Vid hennes grav nära Hova gav han mor Sissela den ring som Ylva Jakobsdotter burit. De två hade varit vänner när Sissela tjänstgjorde i kungaborgen i Stockholm som ung.

Sedan gav mor Sissela ringen vidare till sin dotter Ylva. Nu hänger den i en silverkedja runt hennes hals.

Ylva lirkar fram ringen och håller upp den mot morgonljuset.

Det är en underlig ring, stor och vacker, den liknar ingen annan ring hon sett.

Två händer av silver håller fast en gyllene bärnsten, sluter sig om stenen som för att skydda den. Eller hålla den kvar.

Den har ett eget ljus, den stenen, och ringens historia är lång.

Mor Sissela berättade om ringen, så mycket hon nu visste.

Den kom österifrån, från något av länderna på andra sidan Österhavet. Sedan har den vandrat genom sekler och burits av kvinnor från flera kungasläkter.

Ömsom har den skänkt lycka till den som burit den, ömsom har den bringat olycka. Men den har aldrig mist sin glans. Silvret svartnar inte, stenen behåller sitt ljus.

Det följer ett ansvar med ringen, sa mor Sissela.

Ringens ger ett uppdrag till den kvinna som bär den.

Det förstår hon inte.

Hur kan en ring ge något? En ring lever inte, kan inte ha någon vilja. Och ändå ...

Ibland blir den varm.

Ibland tycks den glöda med ett eget ljus.

Ylva bär den alltid.

Hon har en underlig känsla av att om hon mister ringen, så mister hon sitt liv.

DISA KRYPER IHOP i skydd av fähuset.

Rökluften ligger tung över gården. Av smedjan återstår bara en hög av glödande stockar. Röken håller den värsta myggen borta. Så var det ändå något gott med branden.

Kvällsråndan smyger över gården som dimma, blandar sig med röken. Gårdens vittror och väktare letar efter sitt botråd, smyger husvillan över marken.

Disa korsar sig och spottar för säkerhets skull över vänster axel. Hon var inte den som fällde trädet, men vet vittra det?

Hon kryper längre in i dunklet när riddaren och hans män återvänder till Hålebo. Ingen Ylva har de med.

Då måste hon le.

Den flygande fågeln fångar ni inte trots era klor, herr Örnfot!

Riddaren låter Hålebos husfolk ta hand om hästarna och männen stövlar in i mangårdsbyggnaden. Hon hör hur de ropar på mjöd och bröd.

Disa spejar bort mot den glesa skogen. Finns Ylva där någonstans? Hur ska hon nå henne? Hur ska hon kunna skydda henne?

Ylva Matteusdotter, om hon mister Ylva ... Om Ylva nu tvingas gifta sig med våldsmannen, om hon förs härifrån bort till mannens egna gårdar.

Då slocknar solen!

Ty så dyrbar är den vänskapen, så omistlig. Och ändå så omöjlig.

Disa, en tjänarinna, dotter till en träl och en fostre, och så Ylva, en jungfru av landets förnämsta ätt, inte kan de vara vänner, kalla varandra för syster och du, rida som män i vild galopp över fält och genom skogar, skratta och sjunga och ibland slåss i leksamma duster tills de rullar runt i gräset hårt omslingrade och till slut ligger där flämtande och skrattande och så drar upp var-

andra på benen igen och går hand i hand genom det höga gräset.

Ylva!

Disa skärper blicken, stirrar mot skogsbrynet där natten ruvar under trädkronorna, grå och mörk och fylld av farliga djur och okända varelser.

Men ingenting rör sig, ingen Ylva kommer smygande.

Var sover hon i natt? Hur håller hon sig varm?

Disa slår armarna om sig själv, vaggar sakta, som om hon kunde hålla Ylva varm genom att värma sin egen kropp.

Natten kryper sakta mot morgon.

Myggen sjunger i hennes öra.

KAPITEL 3

Var är hon?

Ingrid rycks ur sin slummer av vrålet utifrån tunet och reser sig hastigt från bänken i vindögesmygen där hon suttit natten igenom, än vaken, än sovande.

Hon hör husfolk rusa till, och skyndar sig ut genom husets port, stannar på trappstenen, står där rak i ryggen. Morgonsolen håller guld över tunet.

En snabb blick säger henne att Esbjörn Ödasson inte lyckats finna Ylva.

Riddaren och hans män sitter kvar på sina hästar. Baneret med den gyllene örnfoten rör sig sakta i den svaga morgonvinden.

”Föga höviskt tycks mig ert sätt, herr Esbjörn. Nog är det sed också i Örnfotsätten att först hälsa Guds fred och god morgon när man kommer till en gård?” säger Ingrid lugnt.

”Var är Folke Ulfsson? Jag vill tala med er man!” fräser Esbjörn.

”Min make befinner sig i kungens borg i Stockholm. Jag är husets härskarinna i hans frånvaro. Det ni vill säga får ni säga till mig.”

”Var har ni gömt henne?”

”Om det är min syster Ylva Matteusdotter ni menar, herr Esbjörn, så står det er fritt att låta era män genomsöka varje vrå i alla hus. Här på Långanäs finns hon inte.”

Esbjörns mungipor dras neråt lika långt som läppskägget.

Han tvekar ett ögonblick, sedan nickar han.

”Gott. Då återvänder jag till Hålebo och väntar där tills hon behagar återkomma.”

”Hålebo är inte er gård, herr Esbjörn, och varken jag eller min make Folke Ulfsson har gett er tillåtelse att vistas där.”

”Inte? Nå, då får ni väl komma och bära ut mig då. Eller föra kvinnan till mig, så att jag kan återvända till min egen gård Odinslunda i Aska. Jag är hennes make.”

”Inte än, Esbjörn Ödasson.”

”Jag brukar få det jag vill ha. Knappast att någon av Bjälboätten skulle ta tillbaka sitt ord, eller att ni skulle kunna hindra mig, fru Ingrid. Två mäktiga ätter knyts samman och gårdar och kvarnar och ära står på spel. Sådant har man förstånd på i Bjälbo.”

Han böjer huvudet, ler med ens som åt sina egna tankar.

Vinden rufsar om hans blonda hår och solen målar det i guld, de långa lockarna böjer sig mjukt mot hans axlar. Och för ett kort ögonblick ser hon att han är en vacker man – det regelbundna ansiktet, örnnäsan, de stora blå ögonen, de tunna läpparna röda under läppskägget.

Hur gammal kan ha vara? Trettio, knappast mer.

Så höjer han plötsligt huvudet, ögonen drar ihop sig, munnen dras till ett grin och all skönhet är borta.

”Bjälbo!” säger han. ”Kan kvinnan vara på flykt mot ättegården? Naturligtvis! Nå, då slipper ni mig ändå, fru Ingrid! Jag önskar er en god morgon!”